

ΓΑΛΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΛΑΝΖ

[Μενόπρακτη Κωμωδία]

ΠΡΟΣΩΠΑ : Γκαμπύ Λεβαλάν, Σολάνζ Μπεριέ, Εξοδόςφες, Έδμόνδος Μπεριέ, Άνδρας της Ζάκ Φωστέλ, φίλος της Σ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ένα κομψό Παρισινό σαλονάκι. Ή Γκαμπύ Λεβαλάν, μία μελαγχολή και χαριτωμένη γυναίκα, είναι κατακλιμένη σ' ένα τραπεζάνι και καπνίζει με ναχάλητα το σιγαρέττο της. Δύο ή ώρα το απόγευμα. Ή Γκαμπύ πρέπει νά βγή κατά τις τρεις και περιμένει έτσι, ανυπόμονη, δίχως να ξέρη τί νά κάνει. Έξωφρα χτυπάει το κουδούνι).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Ή ξαδέρφη σας, ή κυρία Μπεριέ.

ΓΚΑΜΠΥ (εκπληκτική).—Ά ! Μά φέρε την λοιπόν μένα !.. (Σηκώνεται για νά αποδεχθί την επισκέπτρια. Της δίνει το χέρι).—Καλημέρα, Σολάνζ. Τι όμορφη εκκληζίσις ! Υπέθετα ότι θά σ' έβλεπα στις Ξέζιμσι, στο τάτι της Ζερμαίν...

ΣΟΛΑΝΖ (ξανθεία, κομφοτάτη και γοητευτική, με ύφος Ξεάλω).—Δέν θά πάω !..

ΓΚΑΜΠΥ.—Γιατί ; Τι έχεις ;
ΣΟΛΑΝΖ.—Δέν θά πάω ούτε στο χορό των Βοδιλλιέ. Ά ! Όχι ! Κάνω λάθος !.. Θά πάω στο χορό... Έτσι θά μπορού να διά με τα μάτια μου...

ΓΚΑΜΠΥ.—Νά δης με τα μάτια σου ; Μά τί σου συμβαίνει ;...
ΣΟΛΑΝΖ.—Κάτι το άνηχοστο, το άγάνταστο !.. Θά σοφ πάω... Θά σοφ πάω...

ΓΚΑΜΠΥ.—Μά κάρησε, λοιπόν... Θέλεις ένα σιγαρέττο ;
ΣΟΛΑΝΖ.—Ναι... Όχι... (Παίρνει ένα σιγαρέττο και τ' ανάβει).
Γκαμπύ, ο άνδρας μου έχει φιλενάδα...

ΓΚΑΜΠΥ.—Ο άνδρας σου έχει φιλενάδα ; Έλα δά !.. είναι άπιστευτο !..

ΣΟΛΑΝΖ.—Κί όμως, είναι άλληθια ! Σοφ λέω ότι έχει φιλενάδα !..

ΓΚΑΜΠΥ.—Άφησε τ' άρτεβια, Σολάνζ. Αυτό είναι άδύνατον ! Όχι. Μπεριέ είναι ένας άνθρωπος πού...

ΣΟΛΑΝΖ.—Πού δέν έχει τίποτα το Δουζουανικό, πού είναι δεκατέττα χρόνια πιο μεγάλος από μένα και πού είναι τόσο λίγο πνευματώδης, τόσο λίγο λέπτος... Ναι, Γκαμπύ, τα Ξέζω όλα αυτά...

ΓΚΑΜΠΥ.—Δέν ήθελα νά πώ αυτό ! Ήθελα νά πώ ότι ο άνδρας σου σέ λατρεύει κι ότι είναι ο πιο καλός σύζυγος του κόσμου...

ΣΟΛΑΝΖ.—Μά τί λές !.. Δέν άκουσες ότι ο Έδμόνδος έχει φιλενάδα ;

ΓΚΑΜΠΥ.—Μά πώς το Ξέρεις ;
ΣΟΛΑΝΖ.—Όπως το Ξέρω ; Και μήπως ήταν άδύνατο νά το καταλάβη κανείς ; Έχει αλλάξει, Γκαμπύ, έδω και λίγο καρφ. Πριν καθόταν και μου μιλούσε για τί δουλειές του, για τους φίλους του, για τί ζωή του Ξέω από το σπίτι. Τώρα δέν μου λέει τίποτα. Έγινε ύποπτος, μιστηριώδης... Το βράδυ βγαίνει πολλές φορές δίχως νά με πάρη μαζί του...

ΓΚΑΜΠΥ.—Μά κι' εσύ βγαίνεις δίχως αυτόν...

ΣΟΛΑΝΖ.—Δέν είναι το ίδιο ! Έγώ έχω κοσμικές ίστοχρωώσεις. Κί έπειτα, Ξέρει πού πάω...

ΓΚΑΜΠΥ (σάν νά μιλή μονάχη της).—Τό Ξέρει, άραγε ;

ΣΟΛΑΝΖ (που δέν την άκουσε).—Φαντάσο, λοιπόν, ότι έγώ ή άνοχητή δέν είχα καταλάβει τίποτα ! Μά σήμερα το πρωί έλαβα ένα άνομιμο γράμμα ! Στάσο νά στο δείξω... (Ψάχνει στη τσάντα της). Κορία ! Τ' άφησα στο σπίτι... Μά δέν πειράζει. Ήταν ένας κίτονος φακέλλος μ' ένα φύλλο έμπορικού χαρτίου, Ξέρεις τί έγραφε ; ε'Ο άνδρας σας σάς άπατά ! Γ' αυτό βγαίνει πάντα μόνος και κρυφά από το σπίτι. Γ' αυτό άργεί νά γυρίση... Ποιά είναι ή φιλενάδα του ; Ψάξτε και θά την βρήτε.

ΓΚΑΜΠΥ.—Και τί έχεις στο νοφ σου νά κάνης τώρα ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Προσ' άπ' όλα θέλω νά μάθω με πού με άπατά ο Έδμόνδος. Άπόψε, στο χορό των Βοδιλλιέ, θά προσπαθήσω νά την μάθω... Ναι, θά το καταφέρω. Έχω συγκεντρώσει και θά συγκεντρώσω άόλη κάθε άταραχτή πληροφορία.

ΓΚΑΜΠΥ.—Μικρούλα μου Σολάνζ, μου φαίνεται ότι διαν έμιαστε μονάχες, πρέπει νά μιλάμε με ειλικρίνεια. Τί νά σοφ πώ. Είσα ύποβολική. Έπειτα, νά παραδεχθί κανείς ότι ο Έδμόνδος έχει φιλενάδα, μήπως κι' εσύ, από χρόνια τώρα, δέν έχεις φίλο τον κ. Ζάκ Φωστέλ ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Τί σχέση έχει αυτό ; Έμμεταλλεύσει τις εκμιστηρήσεις σου εχθό γάνει, για νά με κατακρίνει ; Είνα άδικο, Γκαμπύ. Ναι, το άνδρας, εσύ δέν άπάτησες ποτέ τον άνδρα σου. Είσα ύπεροχη ! Ο άνδρας σου είναι θελκτικός, εθιμώδης, χαριτωμένος. Έγώ έχω έναν άνθρωπο, πού μου δηλητηριάζει τη ζωή. Ο Έδμόνδος είναι ένας κοινός,

κοινότατος άνθρωπος ! Νομίζεις, λοιπόν, ότι θά μπορούσα νά περάσω τη ζωή μου δίχως νά νοιώσω τόν πραγματικό έρωτα ; Βλέπεις, Γκαμπύ ; Τά λόγια σου είναι σκληρά και άδικο. Ναι, άδικά... (Κλαίει).

ΓΚΑΜΠΥ.—Μά, ήσυχασε, Σολάνζ.

ΣΟΛΑΝΖ.—Κί' έγώ, πού νομίζω πως μ' αγατούσες !.. Γιατί, Γκαμπύ, είσα με το μέφος του ; Μήπως δέν είναι δικό του λάθος πού με άνάγκασε νά βρω έναν φίλο. Και τώρα ο άνδρωπος αυτός με άπατά... Είναι κατακλητικό !..

ΓΚΑΜΠΥ (μ' ένα χαμόγελο).—Όμιολόγησε ότι άρχιζει νά ένδιαφέρεται για τον άνδρα σου.

ΣΟΛΑΝΖ (ταραγμένη).—Δέν θέλω νά με κοροιδεύουν. Δέν θέλω...

ΓΚΑΜΠΥ.—Όσο νά κατάλαβε την άδιαφορία σου. Όσο νά ύποληθίστηκε τίποτα...

ΣΟΛΑΝΖ.—Μπά ! Είνα βέβαιος για μένα ! Μού έχει εμπιστοσύνη. Τώρα όμως έγώ τον μισώ, ναι, τον μισώ...

ΓΚΑΜΠΥ.—Σέ παρακαλώ, Σολάνζ, ήσυχασε. Πάμε νά κάνουμε έναν περπάτο...

ΣΟΛΑΝΖ.—Δέν μπορώ. Έχω ένα ραντεβού με τον Ζάκ Φωστέλ...

ΓΚΑΜΠΥ.—Ά ! Θεαμάσια ! (Χαμογέλαει).

ΣΟΛΑΝΖ.—Μη γελάς, σέ παρακαλώ ! Βλέπεις πολύ καλά ότι δέν μπορώ νά πάω στο τάτι της Μαργω, γιατί είσα ταραγμένη. Μά θάρω κι' έγώ άπόψε στο χορό των Βοδιλλιέ. Θά με συνοδεύση ο Έδμόνδος. Άλήθεια, ο άνδρας σου, Γκαμπύ, δέν θά μπορούσε νά μάθη ;...
ΓΚΑΜΠΥ.—Σέ παρακαλώ, Σολάνζ. Είναι τόσο λεπτό αυτό το ζήτημα. Έπειτα, έχομε καιρό. Τά Ξαναλέμε άπόψε στο χορό των Βοδιλλιέ...

ΣΟΛΑΝΖ.—Ναι, τά Ξαναλέμε στο χορό...

(Πουδραρίζεται βιαστικά, βάφει τά χείλη της και φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Όστερα από μισή ώρα. Στο σπίτι του Ζάκ Φωστέλ. Λουλούδια, Γλυκίσματα. Άρώματα).

ΖΑΚ (ένας κομψός νέος, με κάπως κοινό παρουσιαστικό, άνοχητής της Σολάνζ).—Καλημέρα, αγάπη μου. Καλημέρα, άνεργο και λατρεία της ζωής μου !..

ΣΟΛΑΝΖ (βγάζει απότομα το μαντίο της και το καπέλλο της).—Καλημέρα...

ΖΑΚ.—Τί έχεις ; Γιατί είναι θορυβώμενα τά μάτια σου ; Έλα, Σολάνζ, χαμογέλασε λοιπόν ! Χαμογέλασε στο «Τζακι» σου...

ΣΟΛΑΝΖ (ξεγλυκισμένη από την άγκαλιά του).—Άφησε με, Ζάκ, μη με νευραϊσείς...

ΖΑΚ.—Μά τί έχεις ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Τίποτα !..

ΖΑΚ.—Είσα τόσο ταραγμένη...

ΣΟΛΑΝΖ.—Μη με ταράξεις λοιπόν περισσότερο... Δώσε μου ένα σιγαρέττο κι' ένα ποτηράκι Πορτό.

(Κάθεται στο τιάσο. Ο Ζάκ πγαίνει κοντά της και κάθεται κι' αυτός δίπλα της. Ή Σολάνζ πίνει το Πορτό κι' άνάβει το σιγαρέττο. Καπνίζει νευρικά).

ΖΑΚ.—Μά πές μου, Σολάνζ, τί έχεις ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Άφησε με ήσυχη...

ΖΑΚ (πειραγμένος).—Ά, πού καλά !.. (Σιγή).

ΣΟΛΑΝΖ.—Έεανα πού άσχημα πού ήθα. Πρέπει νά φύγω...

ΖΑΚ.—Έλα, πές μου τί έχεις...

ΣΟΛΑΝΖ.—Ο άνδρας μου...

ΖΑΚ (εκπληκτικός).—Τί ; Μήπως έμαθε...

ΣΟΛΑΝΖ (σπρωχνοντας τους ώμους).—Μπά, έχει μεσάνυχτα !..

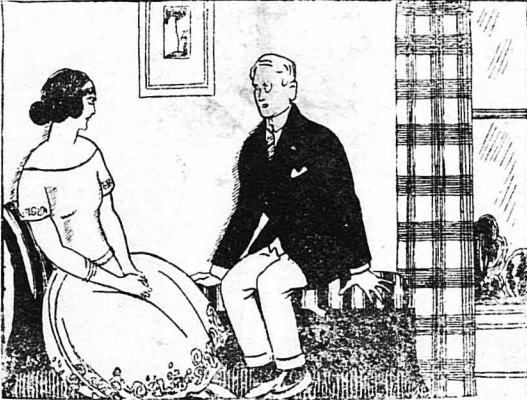
ΖΑΚ.—Μά τότε ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Έχει φιλενάδα !..

ΖΑΚ.—Τί λές ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Δέν είναι κατακλητικό ;

ΖΑΚ.—Κατακλητικό ; Έγώ το βρίζω πολύ φρεσκό. Τί πειράζει ; ΣΟΛΑΝΖ (σπρωχνοντας όδηα).—Τί πειράζει ; ΖΑΚ (γελώντας).—Βέβαια ! Άς έχεις δος θέλει φιλενάδες ! Ύποθέτω ότι αυτό σου είναι τελείως άδιόφορο... ΣΟΛΑΝΖ.—Άδιόφορο ; Ά ! Μά είναι Έκτακτος !.. ΖΑΚ.—Άφού αγαπάς μόνο μένα ; Δέν φαντάζομαι ότι ζηλεύεις τον Μπεριέ, τον άνδρα σου...

ΖΑΚ.—Τί έχεις ; Γιατί είναι θορυβώμενα τά μάτια σου ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Ά, όχι, φίλε μου, όχι ! Μην ξεφεύγεις από τη συζητήσι. Δέν πρόκειται για τί ζήλια μου, αλλά για την άξιοπρόετία μου !.. Δέν μπορώ ν' άνεχθώ μία τέτοια προσβολή. Δέν είσα της γνώμης μου ; ΖΑΚ.—Όχι. Άπ' δσα μου είλες κατάλαβα ότι δέν μ' αγαπάς, άφού

ζηλεύεις τον άνδρα σου...

ΣΟΛΑΝΖ.—Είσαστε βλοι ίδιοι ! Σας βαρέθηκα πειά, ναί, σάς βαρέθηκα. Φεύγω τώρα... Καί σέ παρακαλώ, άπόψε, στό χορό τών Βασιλιλιέ, δέν θέλω να μού μιλήσεις !...

(Ο Ζάκ, σκυφτός, άποφασίζει να την κρατήσει στά μάτια. Η Σολάνζ φοβάται το καπέλο της και το κρατάει τρεχάλα).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στις όκτώ ή ώρα το βράδυ, στό σπίτι της Σολάνζ. Η Σολάνζ είνε μόνη της, στό σαλονάκι. Έσκακουθεί να είνε θυλωμένη. Περιμένει άνοπούμενα τον άνδρα της. Κι άξάρτα άκούει βήματα και σέ λίγο, στην πόρτα του σαλονάκι, παρουσιάζεται ο Έδμόνδος Μπερνιέ).

ΜΠΕΡΝΙΕ (ήγήγλωσσος, κομψός, μέ φραά μαλλιά και μέ συμμεθητικό πρόσωπο).—Καλήσπέρα, Σολάνζ...

ΣΟΛΑΝΖ.—Καλήσπέρα... Δέν φοβάς τό φράσκο σου, πρίν δειπήσουμε ;

ΜΠΕΡΝΙΕ.—Γιατί ; Ά, ναί ! Για τον χορό τών Βασιλιλιέ... Μα δέν ξέρω... δέν θα μπορούσα να σε συνοδεύσω. Έχω μια επείγουσα δουλειά...

ΣΟΛΑΝΖ.—Αυτό δέν είνε διόλου εύγενικό, ούτε για τους φίλους μας, ναί σ' ούτε και για μένα...

ΜΠΕΡΝΙΕ.—Δέν σέ καταλαβαίνω !...

ΣΟΛΑΝΖ (άσυγχρότητα).—Μά τί άλλο θέλεις να σου πώ ; Η διαγωγή σου αυτόν τόν καιρό είνε άγαραστηρίστη. Έξανα όσο μπορούσα έτοιμη, μ' βλέπω ότι καταχράσαι τής χαλωσύνης μου. Μπορούσε όμως να ήσουν πιο προσεκτικός... Έτσι δέν θα ήξερε όλος ο κόσμος τις έρωτικές σου περιπέτειες...

ΜΠΕΡΝΙΕ (ταραγμένος).—Μά, Σολάνζ...

ΣΟΛΑΝΖ (τόν κρατάει στά μάτια).—Δέν έχεις κανένα δικαίωμα να μέ ταπεινώσεις, άκόμη κι όταν δέν μ' αγαπάς πειά...

ΜΠΕΡΝΙΕ (τρανερός).—Μικρούλα μου Σολάνζ, ζηλεύεις ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Η διαγωγή σου είνε άνεύφορη...

ΜΠΕΡΝΙΕ (όλόχαρος).—Άγαθί μου, πόσο είμαι εύτυχισμένος ! Πιστεύεις σ' άνόνημο γράμμα, ξ ; Δέν είνε αλήθεια ; Χά, χά, χά ! Μά τό έγγραφα εγώ αυτό τό γράμμα !... Ήθελα να δω... Ήταν τόσο άδιάφορη, τόσο λίγο τρανερή μαζί μου ! Θέλησα λοιπόν να κάνω ένα πείραμα. Ήσουν τόσο δυστυχισμένος ! Ήθελα να δω αν μ' αγαπούσε άκόμη... Μά τώρα... Τώρα είμαι τόσο εύχαρηστημένος... Σολάνζ, πώς μπορούσε να πιστέψεις ότι δέν σ' αγαπά πειά κι ότι έχω φιλενάδα ; Σκοπεύεις τά δάκρυα από τά μάτια του !

ΣΟΛΑΝΖ (μέ μισόσβηστη φωνή).—Ά, ώστε ήταν φριχτά ! Μέ γέλασες, λοιπόν ;

ΜΠΕΡΝΙΕ.—Ναί, μη μου θυμώσεις, αγάθί μου. Μ' αυτό τόν τρόπο ξαναβρήκα την εύτυχία μου !...

ΣΟΛΑΝΖ (άπογοητευμένη).—Κοιτώνε Έδμόνδε, τί άνόητος που είσαι !...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στις έντεκα ή ώρα το βράδυ στός Βασιλιλιέ. Χορός. Τζαζ-μπάντ. Προσκαλεσμένοι).

ΓΚΑΜΠΥ (στη Σολάνζ).—Έχεις κανένα νέο ; Ποι είνε ο άνδρας σου ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Στή σάλλα του παριέ, Άγαθητή μου Γκαμπύ, έπεσα θύμα μιας φράσας. Ο άνδρας μου ούτε φαντάστηκε ποτέ του να βρω μια φιλενάδα. Τό άνόνημο γράμμα τό είχε γράψει αυτός, για να μέ κάνει να ζηλέψω. Τί κομωδία ! Πάω τώρα να βρω τόν Ζάκ, για να συμφιλιωθούμε πάλι, γιατί τ' απογύμνω λογοςέριμα στό σπίτι του... Ά, εγώ, ξέρεις, λατρεύω τόν Ζάκ !...

(Η Σολάνζ τρέχει να συναντήσει τόν Ζάκ).

ΓΚΑΜΠΥ (μόνη της).—Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι αν την άπατούσε σ' αλήθεια εκείνος ο καλός Μπερνιέ, θα ξαναγνώριζε, τρανερή, στην άγκαλιά του ! Τί παράξενη κομωδία που είνε αυτός ο έρως !...

ΛΥΛΑΙΑ

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΑΦΟΣ ΑΠΟ... ΤΥΡΙ

Έδώ και μερικά χρόνια πέρανε στην Άλασκά της Άμερικης ένας άνιπαρόσος κτηματίας, ο Γουλιέλμος Πίρσον, που βλοι τόν θεωρούσαν ως πρότυπο ισσοραμμένον άνθρώπου. Όταν όμως άνοίγησε ή διαθήκη βλοι όσα την άκούσανε, τά χάσανε. Να πώς διατύπωσε τις τελευταίες του θέλησεις ο Πίρσον :

«Επιθυλώ να μού κατασκευασθή ένα μνημείο, που να είνε ολόκληρο από... τυρί !... Ο αγαπητό κληρονόμος μου είνε έσοχρωμένα να φροντίσουν, ώστε να μη καταφαγοσθή τό μνημείον μου ούτε από τά σκουλήρια, ούτε από τά ποτιζία και τούς άφοροίους. Άν δέν τό κάνουν αυτό, ή άν ή ποιότης τού τυριού είνε κακή και άποσυντεθή, τότε ή Δημοχραία μας έχει τό δικαίωμα ν' άποξενώσει από τά δικαιώματά μου τούς κληρονόμους μου και να διαθέσει την περιουσία μου σέ φιλανθρωπικά έργα !...

Οι κληρονόμοι όμως επέτυχαν από τά δικαστήρια και θεωρήθηκε άκυρος ή παράγραφος αυτή της διαθήκης, γιατί ο Πίρσον εκράθη ως τρελλός.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΠΥΡΙΤΙΔΟΣ

Κάθε χρόνο που άρχίζει ή νέα σύννοση της Βουλής τών Κοινοτήτων στό Λονδίνο, γίνεται μια περίεργη τελετή, είνε άνάμνηση μιας φοβεράς άποτυχίας, που άν πετύχουν, θα συνέβαινε όλη την Άγγλία.

Πρίν άρχισή ή συνεδρίαση, ο σπληκερ (πρόεδρος της Άγγλικής Βουλής), επί κεφαλής όλων τών ύπαλλήλων και τών φίλων, μέ τις μεσαιωνικές στολές τους και μέ περσούς στα χέρια, κατεβαίνουν στην ύπαιθρο του μεγάρου του Βουλετηρίου και τα έπιθεωρούν, μήπως ύπάρχει εκεί κομμένα εκρηκτικά μηχανήματα. Στα παλαιότερα μάλιστα χρόνια την ήμερα αυτή γινότανσαν και λαϊκές γιορτές.

Τό γεγονός, είνε άνάμνηση του όποιου γίνεται αυτή ή τελετή, είνε ή λεγομένη συνωμοσία της πυριτιδος, ή όποια συνωμοσία άνακαλύφθηκε στις 5 Νοεμβρίου του έτους 1605. Έβασίλευε τότε στην Άγγλία ο Γάκωβος Α' και ή θρησκευτική διενέξει μεταξύ καθολικών και διαμαρτυρούμενων εζαν φτάσει σχεδόν είνε έμφύλιον πόλεμο. Οι καθολικοί, τους όποιους κατέβριζε κι ο βασιλεύς και τό Κοινοβούλιον, εζαν κάνει πολλές συνωμοσίες, ένας δέ συνωμοτής, Γκν Φοκς, δνοκαθόμιος, συνέλαβε στό τέλος ένα σατανικό και μεγαλειώδες σχέδιο, ν' άνατινάξη δηλαδή στον άέρα τό μεγάλο του Κοινοβούλιον (Παριλιάντο, όπως τό έλεγαν τότε), την ήμερα που θα παριστάτο στη συνεδρίαση ο βασιλεύς Γάκωβος Α' κι όλος ο άνωτερος διαμαρτυρούμενος κλήρος.

Ένοχιασες, λοιπόν, ένα σπλι άπέλυται άκριβώς από την Βουλή και μέ ύπονομή, που κατέληξε τούς συγκρούους του, άρχισε να σάβη μια ύπόνοση όλο από τό θρόνο και κάτω από τά θεμέλια του Παριλιάντου. Έργαστήσε έτσι ολόκληρους μήνες και τέλος έφτασε την ύπόνομο κάτω άκριβώς από την αίθουσα τών συνεδριάσεων της Βουλής. Εκεί την έφάρδανε, ώστε να σχηματισθή μια μεγάλη ύπόνομη ύπόνομη ύπόνομη, στην όποια μετέφερε πολλά μικρά βαρέλια μαυροπί. Ήταν τόση ή ποσότης του μαυροπίου αυτού, ώστε αν έπαυσε φωτιά, θα τινάξε στον άέρα όχι μόνο τό Παριλιάντο, μέ όλους όσους ήσαν μέσα, αλλά θα κατέστρεφε κι ένα μεγάλο μέρος της πόλεως εκεί γύρω.

Ο Φοκς έβάλε κατόπιν ένα μικρό φτυλι, από τά βαρέλια της μαυροπίως ως τό σπίτι του κι έπεριμένα την ήμερα που θα συνεδρίαζε τό Παριλιάντο. Όταν έφτασε ή ήμερα αυτή, 5 Νοεμβρίου 1605—και ο βασιλεύς, οι διαμαρτυρούμενοι έπίσκοποι και όλοι οι άντιπροσώποι της Άγγλικής και Σκωτικής βουλών συγκεντρώθη στη Βουλή, ο Φοκς έβάλε φωτιά στό φτυλι...

Περίμενε κατόπιν κάποια όρα, αλλά, μην άκούγοντας την έκρηξη, μπήκε στην ύπόνομη να ιδή τί συνέβη. Τό φτυλι εζε εσώθη. Μέ άνόνημο και τίς διηξής του ζωής τότε. Έφυγε τό φτυλι που ζωντά και από τό μισή της ύπόνομη του έβάλε φωτιά. Μά και πάλι τό φτυλι έσώθη, πριν φτάσει ή γλώσσα ως τά βαρέλια του μαυροπίου.

Τότε ο Φοκς άποφάσισε να θυσιάση τή ζωή του για την εκάλυψη του φοβερού του σχεδίου. Μπήκε λοιπόν ως την άποθήκη του μαυροπίου και άναψε μια λαμπάδα. Θύλασε φωτιά και θα τινάξονταν κι αυτός μαζί στον άέρα... Τη στιγμή που πήγαινε να βάλει μέ τη λαμπάδα φωτιά στό μαυροπί, άκουσε πίσω του έναν φοβερό βορρηθό, μίαν άγρια κραυγή, σάν ούρλιασμα λεοπαρδάλεως, και τόν έπιασε τρώμε. Άν ήταν άνθρώπινο κραγή εκείνη που άκουσε, δέν θα τόν σταματούσε, μά τό ούρλιασμα του θηριού τόν σάτισε.

Η λεοπαρδάλις είνε ζωγραφισμένη στον Άγγλικό θερεό ως φράξέ του Άγγλικού στέμματος. Ο Φοκς ήταν διαπαιδωμένος, όπος όλοι οι άνθρώπινο της εποχής εκείνης. Τόν παρέλπισε λοιπόν ένας φόβος άποκομίας... Φαντάστηκε πως ή λεοπαρδάλις του στέμματος ζωντάνευσε και πήγε να ύπερασπισή τό Κοινοβούλιον !...

Δέν ήταν όπόσο χαμιά λεοπαρδάλις, ούτε και κανένα στοιχείο μέσα στην ύπόνομο. Ένας φίλακας της Βουλής, στον όποιον ή ύποστη συμπεριφορά του Φοκς εζε χάρη ενήπιος, εζε πάλι άντικρυ στο σπίτι του εκείνη την ήμερα, και να ιδή ύπόνομη ήσαν κομμένοι συνωμοτές για να πυροβολήσουν έναντιον του βασιλέως. Μη βρισκοντας δέ κανένα στο σπίτι, έφραξε στα ύπονομη και βλέποντας την τρώτα της ύπόνομο, έμπήκε κι έφτασε στην άποθήκη του μαυροπίου τή στιγμή άκριβώς που ο Φοκς έτοιμασάν να βάλει φωτιά. Βλέποντας τί έπρόκειτο να κάνει ο συνωμοτής, ο φίλακας άφρασε μια φωνή φρεξ.

Αυτή ή φωνή άντήχησε σ' αυτή τό Φοκς σαν ύπονομη λεοπαρδάλεως και τάχασε... Και πρίν συνέλθει, ο φίλακας έπεσε πάνω του, τόν έφραξε κάτω και τόν έδεσε.

Έτσι εσώθη τό Άγγλικό Κοινοβούλιο μέ τόν βασιλέα Γάκωβο Α' και όλους τούς έπισκόπους της Άγγλικής. Ο κατόπινο του Λονδίνο γιόρτασαν μέ ήπιοδραμίες, μακαρτάδες, χορούς και γενικό μεθύσι τή ύποστηρίχ του Παριλιάντου κι έξοκαλοήσαν επί χρόνια να πανηγυρίζουν την ήμερα της 5ης Νοεμβρίου. Και σήμερον άκόμη, είνε άνάμνηση του γεγονότος αυτού, γίνεται κάθε χρόνο, όταν άρχισουν ή έργασίες της Βουλής, ή τελετή της έπιθεωρώσεως όλων τών ύπονομων του μεγάρου του Βουλετηρίου.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΥΝΙΕ

